

Overweging zondag 29 april 2018 – Vruchten voortbrengen

Jaar B, 5^e zondag van Pasen

Handelingen 9, 18-24 / 1 Johannes 3, 18-24 / Johannes 15, 1-8

We hebben net het verhaal van de wijnstok gelezen en dat gaat niet zomaar over een wijnstok, maar over Jezus zelf. En niet alleen over Jezus, maar over God en Zijn liefde voor ons.

Jezus is de wijnstok, God de wijnbouwer en wij de ranken: God onderhoudt de wijnstok en snoeit, zodat we kunnen groeien en vrucht dragen. Wijnstok en ranken bestaan niet los van elkaar. Wij hebben God nodig en zo heeft God ook ons nodig. God en de mens, God en wij - we horen bij elkaar zoals de wijnstok en de ranken.

Maar *hoe* dragen we vrucht?

In de eerste brief van Johannes, onze tweede lezing, wordt ons verteld dat wanneer we Gods geboden onderhouden en geloven in Jezus Christus en elkaar liefhebben, we alles van Hem krijgen wat we vragen. We mogen dan vrijmoedig met Hem omgaan: we hoeven dus niet bang te zijn en ons niet te laten gijzelen door ons geweten, want God is groter dan ons hart.

Dat stelt mij enorm gerust! We oordelen vaak veel harder over onszelf dan nodig is. We denken vaak dat we iets niet kunnen of niet goed genoeg zijn. We denken dat we altijd maar ergens het beste in moeten zijn. Maar we zijn méér dan wat we doen, we zijn méér dan onze prestaties. God is altijd anders dan we ons kunnen voorstellen, want God is groter dan ons hart en groter dan we kunnen bevatten. God zorgt er wel voor dat alles stroomt, als we luisteren naar Zijn woord en die ter harte nemen. We moeten God niet tegen laten houden zijn werk in ons te laten doen.

Vrucht dragen we als we ons toevertrouwen aan Gods liefde voor ons. Hij wil niet alleen maar wijnstok zijn; Hij wil ranken! Hij wil vruchten! Vertrouw op die sapstroom in de wijnstok die ranken en druiven laat groeien. Vrucht dragen we, zoals we in de psalm lezen, als we ontzag hebben voor de Heer, zorgen voor de armen, voor elkaar, en lof zingen voor God.

God is de wijnbouwer die zorgt voor de wijnstok. Hij staat aan het begin van ons leven en laat ons leven. Maar God is geen éénrichtingsverkeer. Wij moeten God ook levend houden in ons. Ruimte voor Hem maken.

Het is daarom *ook aan ons* om die wijnstok te onderhouden. Als Jezus, de wijnstok, de bron is van ons leven, dan is het aan ons om Hem in het middelpunt van onze aandacht te laten zijn. Ook wij moeten de wijnstok voeden: aandacht hebben voor God, luisteren naar zijn woorden, Hem danken en lof prijzen en alles wat ons afleidt van God, wegsnoeien.

Wat we weg moeten snoeien is alles wat groei en vrucht tegenhoudt. Wraak en wrok, woede en wantrouwen, vooroordelen en verwachtingen, moedeloosheid en slachtofferschap. Dàt zijn de dorre takken die geen goede vruchten voortbrengen. Ze houden ons tegen in onze liefde voor de ander, in wie we juist God kunnen ontmoeten. Durven wij te vergeven, elkaar met andere ogen te zien, iemand anders en onszelf een nieuw leven te gunnen?

Daar hebben we bezinning bij nodig: we moeten ons soms terugtrekken en reflecteren op onszelf. Een winterperiode inlassen en in de spiegel durven kijken. Tijd nemen en ons niet af laten leiden door deze drukke wereld. Beelden en verwachtingen loslaten die we hebben van onszelf en van anderen en van God. Ons geweten hoeft ons niet te veroordelen, maar we kunnen wel eerlijk kijken naar wat we beter kunnen doen en vertrouwen op die liefde van God - in het besef dat die liefde er voor iedereen is. Kunnen wij zo ons hart openen?

Jezus helpt ons daarbij: Zijn liefde stroomt door onze aderen. Met alles wat Jezus ons heeft verteld over wie hij is - zijn woorden: brood, licht, deur, goede herder, opstanding, weg, wijnstok - daarmee geeft hij aan hoeveel hij van ons houdt. Hij opent steeds de weg naar God. Hij wil dat we leven, niet verdorren! Na een winterperiode komt steeds weer de lente en is het tijd voor soepele, vruchtbare ranken. Het is ook aan ons om telkens weer op te staan, mèt Hem, en ons leven aan te durven en naar elkaar om te zien. Zodat we dienstbaar kunnen zijn en onbaatzuchtig, barmhartig en solidair en kunnen werken aan een goede wereld.

Jezus is zelf het voedsel voor onze ziel, de weg die naar God leidt, de wijnstok die ons verbindt met Hem, met zijn liefde voor ons en met onze medemens. Omdat Hij, de wijnstok, is geworteld in God.

Als ook wij geworteld zijn in God, kan die verkwikkende liefde van Jezus *altijd* door onze aderen stromen, ons hart vervullen en ons laten opbloeien. Met die liefde, als we die toelaten, worden we vanzelf aardiger voor elkaar. Met een klein gebaar, een glimlach, met aandacht. Omdat er genoeg liefde is voor ons allemaal; een liefde die energie geeft en doet groeien en die ons de moed geeft om dóór te gaan. Dàt betekent verbintenis, verbondenheid. Met God èn met elkaar. Met die liefde weten we dat we nooit alleen zijn en dat we elkaar nodig hebben.

Van die liefde getuigde Paulus na zijn bekering: hij vertelde over Gods liefde, die hij iedereen gunde. Hij vertelde over Jezus, omdat hij niet anders meer kon. Hij vertelde over die liefde die elk wantrouwen overwon. Die liefde die energie geeft en blij maakt en vrij en ons hart in vuur en vlam zet, die ons be-Geestert. Een betere liefde kunnen we ons niet wensen!

Amen